Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

SÖNDAGS-SKOL-KLOCKAN

N:o 43—44. | Den 23 December 1928. | 56:e årg.

Den heliga natten.

En julgran.

Av *Aina.*

Nils Petter hade sedan länge en brinnande längtan djupt inne i sitt pojkhjärta. Han hade inte talat om det för någon, men då han vaknade om morgonen, var denna önskan hans första tanke och om natten drömde han så märkvärdiga drömmar, alltid detsamma, alltid det där att han gick i skogen och såg efter julgranar. Det var nu också bara en vecka till jul och allas tankar voro nästan beständigt upptagna av den stora helgen som de gärna talade om. Grannen Nybondas Janne brukade alltid resa in till staden dagarna före jul med skrindan full av julgranar, och det var han som beskrivit den där julresan så lockande för Nils Petter, att hans ivrigaste åstundan nu var, att få följa med på julgransmarknaden.

Huru det nu kom sig, men i år föll det Janne in att söka efter sällskap, till staden och Nils Petter blev den utkorade. Det var så gott som mörkt när de begåvo sig åstad, ganska kyligt var det också, men Nils Petter hade fått låna fars skinnrock och mors nya vantar värmde präktigt. Dessutom hade han druckit både varm mjölk och hett kaffe så att han stod sig väl, ej heller var vägen till staden alltför lång, de måste dessutom för att lätta på lasset för gamla Påle, springa en bit allt emellanåt.

Det var med nyfiket tindrande barnaögon Nils Petter åkte in genom Esbo tull och sen var det mycket att se på de upplysta gatorna där vartenda fönster lyste så grannt som en saga, men vackrast var det ändå på torget nu förvandlat till en verklig skog med alla de gröna granarna från jätten till den lilla dvärgen. Där var folk och rörelse alldeles som på en marknad och marknad var det ju också, fast där bara såldes julgranar.

Nybondas Janne var en duktig försäljare, han berömde sin vara, pratade och sålde, så att skrindans innehåll stund för stund förminskades, han var så glad och frispråkig och Nils Petter, flink att sätta granarna på fötter och få dem raka och stadiga. Den sista stora granen tog en äldre fin herre med bärare och nu var det bara en liten gles stackare kvar: Den kunde du få till lön för hjälpen i dag, sade Nybondas Janne välvilligt.

Nils Petter strålade upp. Där hemma låg Saima stackarn med sin sjuka höft, hon hade ingenting att fröjda sig åt och icke ens till skolans julfest hade hon kunnat komma för att se på julgranen. Nu skulle hemresan gå med fröjd. Men gladjen var för tidigt väckt! Stod där inte åter två nya kunder, två unga flickor som kritiskt granskade den sista lilla granen på lasset.

— Vacker är den ju inte, sade den ena. Nej, men köks-Stina är nu inte så kräsen bara det är en julgran, som hon får hålla riktigt för egen räkning, svarade den andra. Så taga vi den då, sade den första raskt, och pojken här kommer nog och bär hem den åt oss, vi bo här alldeles i närheten. —

Janne protesterade men svagt, betalningen var tydligen ett gott lockbete, Nils Petter stod stum, vad hade han för talan, men tårarna voro icke långt borta. Modstulen tog han granen på axeln och gav sig i väg, medan Janne ropade efter honom: Vi mötas i kvarteret —

Vid ingången till det höga stenhuset, stannade flickorna och räckte honom en slant. Vi orka nog bära den uppför trappan här till första våningen, sade de.

Nils Petter rörde sig icke: Skall du inte taga emot din lön, säg?

— Nej, inte då ni tog min gran, snyftade pojken, ty nu var sjalvbehärskningen brusten.

— Din gran — flickorna sågo rådvilla på varandra.

Ja Nybondas Janne hade skänkt den sista granen åt mig och jag skulle föra hem den och laga den grann åt Saima syster min som ligger där med sin sjuka höft och ingen julgran får se — Nils Petters tårekällor flödade över, han gjorde en svag ansats att taga åt mössan och smita i väg, men blev hejdad.

— Är granen din, så skall du naturligtvis ha den, dömde flickorna — köks-Stina kan få en mindre och den hinna vi skaffa sedan, men nu skall du lägga granen härinne och följa med oss. —

Nils Petter var förbryllad men förstod att lydnad nu var det enda han hade att göra. Och nu stod han där i ett så vackert rum och en vänlig fru som flickorna kallade mamma fick del av hela historien. Hon klappade Nils Petter på axeln, sade att han var en snäll gosse, som ville glädja sin sjuka lilla syster, men allra först skulle han få varmt kaffe och julbulle.

Och nu kom också köks-Stina, en fryntlig gumma i randigt förkläde och bedyrade att hon mer än gärna undvarade sin julgran,

bara den där flickan fick sin julglädje. Så gott kaffe hade Nils Petter aldrig druckit och så god bulle och så bockade han, skrapade foten och bad farväl såsom mor hade lärt honom, men då kommo husets två döttrar och stucko ett stort paket i hans hand: — Det var att kläda granen med, sade de, den vänliga frun skänkte honom ett vackert rött äpple och köks-Stina bad honom hälsa hem. Så begåvad skyndade Nils Petter åstad och kom i sinom tid hem just då stjärnorna tändes i julkvällen, men hela vägen hade han suttit med den kära granen i famnen och känt sig rik som kungen själv. Ja, det blev en julafton som aldrig förr i stugan, där stod granen, strålande av ljus och silverglitter och fullhängd med både pepparkakor och karameller. Och i sängen låg den sjuka flickan med Nils Petters äpple i handen och ögonen lysande av glädje.

Men far tog fram sin psalmbok och läste om julens stora budskap buret fram av änglaskarorna i nattens stillhet: Ära vare Gud i höjden, frid på jorden, och människorna en god vilja.

Julkärven sättes upp.

Våra heliga högtider.

Den heliga högtiden står åter för dörren. Himmelska härskaror ha först firat den med en lovsång, som i sig innesluter allt Guds ord. Denna lovsång fortljuder ännu på jorden, och den skall en gång ljuda i den nya skapelsen för att aldrig tystna. I de himmelska härskarornas ställe hava människorna trätt, ty åt dem är denna högtid given. Oss har Gud skänkt ett ljus, som skall lysa till evig tid. I denna världens öken har han planterat livets träd, som frälsar oss från döden. Oss har han skänkt en gåva, som i sig sammanfattar alla hans nåds rikedomar, för att göra oss fattiga rika. Därför grönskar mitt i vintern julträdet; mitt i natten lysa i palats och hyddor otaliga ljus och bestråla människobarnens kärleksgåvor och glada anleten. Och när man går från hus till hus och frågar: "Varför?" får man blott ett svar: "Oss är i dag född frälsaren!"

Alla högtider hava kommit med honom. Jorden har inga, och världen kan icke göra några. Och om hon än gör några, så äro de förgängliga, liksom allt vad hon har och vad hon gör. Även om hennes högtider heter det: "De förgås!" Men vad som förgås, det är intet verkligt gott; vad som icke är evigt, det är ingen högtid. Vid Jesusbarnets krubba kunna dock vi säga: Gud har givit oss det eviga livet. Därför äro alla våra högtider fästade vid detta barns namn. Den som har firat de dagar, vilka

äro helgade genom Jesu historia, de dagar, som påminna om hans födelse, hans död, hans uppståndelse, hans himmelsfärd, hans sändande av den helige ande i våra hjärtan, han har firat det eviga livets högtider. Må hans livstid på jorden vara en dag full av möda och arbete, en natt, full av lidande och bedrövelse — hans Herres födelsedag har även för honom blivit födelsedagen till ett nytt himmelskt liv. Men utan denna dag är hela människolivet blott en flykt för döden, som ingen undflyr.

Fr. Mallet.

Den första julgranen.

Julaftonen år 724 tågade en liten skara kristna genom en stor, mörk skog i Tyskland, ledda av den man, som först predikade kristendomen i Tyskland, engelsmannen Winfried eller Bonifacius, såsom hans latinska namn var. Han är känd i historien under namn av Tysklands apostel.

Då natten inbrutit och månen gått upp, kommo de till en öppen plats i skogen, i vars mitt stod en väldig gammal ek. Framför den brann en väldig stockeld, kring vilken en skara människor voro samlade. Alla voro klädda i vitt — kvinnor, krigare, gubbar och barn.

Den gamla prästen hälsade Winfried och hans följeslagare välkomna och sade därpå: "Detta är den gode Balders, solgudens, dödsnatt. Tor sörjer Balder och är vred, emedan människorna försummat att tillbedja honom. Därför har han sänt död och olycka ibland oss. Ett värdefullt offer måste frambäras för att blidka hans vrede. Tor fordrar vår dyrbaraste och bästa gåva."

Sedan han sagt detta, vände han sig plötsligt och lade sina händer på en ung, smärt gosse, hövdingens äldste son, och sade: "Bernhard, vill du gå till Valhalla med ett budskap till Tor?"

Barnet svarade: "Ja, i fall min far ber mig göra det. Är det lång väg dit?"

"Ja, men du är ju en modig gosse, och du måste en liten tid vandra i mörker." Så band han för barnets ögon och bad honom falla på knä framför en stor sten invid elden.

Prasten lyfte Tors svarta hammare och svingade den över barnets huvud. Men

Den heliga familjen.

förrän den föll, träffades den av Winfrieds tunga hand och den svarta stenklubban träffade klippaltaret, delande det mitt itu.

Den djarva handlingen väckte ett sorl av röster för och mot främlingen, men hövdingen bjöd tystnad och bad Winfried tala.

Denne drog fram en pergamentsrulle, öppnade den och läste ett brev från den store biskopen i Rom till skogarnas folk, bjudande dem att lyssna till Bonifacii ord och bygga ett hus, vari man skulle tillbedja himmelens allsmäktiga konung.

"Vad", sade hövdingen, "är det budskap, du bringar, från den allsmäktige?"

Ja, så är det", svarade Winfried, "och icke en droppe blod skall flyta denna natt. Men detta väldiga träd, som för eder döljer himmelens ljus, skall bli hugget ned. Detta är den vite Krists födelsenatt. — Tor är död; kan han skydda sin ek?" Så grepo Winfried och en av hans följeslagare yxor och fallde den stora eken.

"Här", sade Winfried, "finnes virke för edert kapell." Sedan tillade han, pekande på en smärt ung gran: "Där är ett träd, som ej blivit befläckat med blod, det skall bliva ett tecken på er dyrkan."

Så buro de trädet till hövdingens tält och bundo ljus vid dess grenar, och Winfried ställde sig bredvid det och berättade historien om barnet och om änglarna och deras sång.

Detta var den första julgranen. Och än i dag är julgranen tecknet på att vi dyrka Jesus.

"Herr Beslutsam."

Översättning av *C. O. P. Lindström.*

"Var god och säg, behöver herrn inte en springpojk?"

Den försagda men ivriga lilla rösten letade sig väg under den tjocka pälsmössan, som farmaren Branberg dragit ned över öronen. Han vände sig om, under det han höll på att lösa hästarna, och betraktade med nyfikna men vänliga blickar den lilla röstens ägare — en dåligt klädd och skälvande liten gosse som stod några steg från honom och med ängsligt utseende väntade på hans svar.

"Hej! Vad för något? Om jag behöver en pojk? Det vet jag verkligen inte. Pojkar bruka vanligen vara en besvärlig hjälp, tror jag. Men vänta ett ögonblick" — den lille gossen höll på att med missräkning och besvikenhet avlägsna sig — "kanner du någon pojk, som önskar att få vara hos mig? Vem kan det vara?"

"Jag, sir." Och under det han talade gick han närmare och såg bönfallande på herr Brunberg.

"Är det du? Nå, vad kan du göra för något?"

De små halvnakna fötterna stampade nervöst i den kalla snön, men svaret kom utan dröjsmål:

"Jag tror, att jag kan göra nästan allting som en pojk kan göra — när jag är riktigt beslutsam".

Detta uttryck som han ofta hört sin mamma använda, tyckte herr Brunberg om.

"När är du då riktigt beslutsam?" frågade han. "Vem har lärt dig att säga så?"

"Det gjorde faster Susan?" Det var en av hennes levnadsregler — 'fortrösta på Gud och var riktigt bestämd!'"

"Och du är en 'riktigt beslutsam' pojk? Är du det? Och vad betyder det?"

"Jo, det betyder att jag försöker och försöker och håller på att försöka. Faster Susan sa' att detta är sättet på vilket man lär sig utföra svåra saker och ting".

"Och du är villig att utföra svåra saker — är du det? Och du önskar en plats — gör du det? Nåväl, vad heter du? Var bor du? Och hur gammal är du?"

"Jag heter John Kraft, och jag är elva år gammal. Jag har bott hos faster Susan; men hon dog förliden vecka, och nu bor jag ingenstans, och, och" — den lilla ivriga rösten skalvde — "och nu önskar jag så mycket att få en plats?"

Herr Branberg såg ett ögonblick tankfullt på gossen, vände sig därpå om, löste hästarna helt och hållet och fattade tömmarna. Därpå satte han ena foten på vagnshjulet, tvekade, såg ännu en gång på den skälvande gossen och frågade:

"Är det någon här i sta'n, som känner dig?"

"Ja då, de allra flesta känna mig. Doktor Davidson känner mig, och han kommer nu."

"Så-å, doktor Davidson. Nåja, han är en karl, som man kan lita på. Hit åt doktor!" — herr Branberg höjde rösten — "känner doktorn denna gosse?"

"Om jag känner Johnny?" svarade doktorn, i det han stannade och med ett ögonkast uppfattade herr Branbergs tveksamma utseende så väl som gossens längtansfyllda. "Ja, han och jag ha länge varit goda vänner".

"Hå, hå!" utbrast herr Brunberg eftertänksamt. "Nå, jag förmodar att om jag nu åkte iväg med honom, ingen har rätt att klaga däröver?"

"Nej, ingen", svarade doktor. Han är alldeles ensam i världen, herr Brunberg. Han har inte en enda släkting, med undantag av mänskligheten som sådan, med vilken vi alla äro slakt. Ni har aldrig i hela ert liv behöft något så väl, som han behöver ett hem. Kan ni inte ge honom ett sådant? Jag går i god för att han är en präktig pojk."

"Nåja", sade herr Brunberg i låg, begrundande ton "pojkar likna till stor del klockor: det är svårt att få dem att gå rätt. Och jag och Sabrina — det är min syster, som ni vet — ha aldrig känt oss villiga att taga någon pojk och bli ansvariga för hans uppfostran. Sabrina säger att hon inte önskar spekulera varken i pojkar eller kreatur, och jag vet sannerligen inte vad hon kommer att säga, om jag nu börjar att spekulera. "Men", tillade den mannen, i det den isande blåsten trängde igenom till och med hans varma kläder, "jag tror att jag bör taga hand om den här lille krabaten. Det ser ut som om det vore att handla i rak strid mot Försynens ledning, om jag inte gjorde det. Det är bäst att du hoppar upp i vagnen, min gosse, och kryper ned under täckena, så du inte fryser ihjäl."

* * *

"Jag har med mig en present åt dig, Sabrina, som du aldrig ansett dig behöva", sade herr Brunberg, när han en timme senare med den lille gossen vid sidan inträdde i det varma köket och tilltalade den medelåldriga kvinnan, som var sysselsatt med att laga kvällsvarden.

Med ett bröd i den ena handen och en kniv den andra ställde fröken Sabrina sig för att se på John.

"Du vill väl inte säga, Steffen, att du gått och tagit en pojk!" utbrast hon i skarp, ogillande ton. "Vad tror du den där bytingen duger till?"

"Att göra en karl av, hoppas jag", svarade herr Brunberg torrt. "Hör nu, Sabrina", fortfor han i vänlig men bestämd ton, "du skall inte skapa några moln, då det inte finns några på himmelen. Gossen här är en 'riktigt beslutsam' liten herre, och jag tror inte vi någonsin skola behöva ångra att vi togo hand om honom när han var hemlös. Vi skola åtminstone försöka honom och se vad han duger till."

Det var en klar och kall dag precis en månad efter det John Kraft — eller "Herr Beslutsam", som lantbrukare Brunberg tyckte om att kalla honom — kom till sitt nya hem. Under denna månad hade han sågat ved, burit vatten, gjort upp eld och varit till nytta på så många sätt, att till och med fröken Sabrina var nöjd med honom och förklarade "att han, liksom hammaren och borret, var nyttig att ha i huset." Han hade aldrig förr blivit lämnad ensam hemma, men denna soliga dag hade herr Brunberg och fröken Sabrina blivit bortbjudna för några timmar, och det blev bestämt — ehuru icke utan mycken tvekan å fröken Sabrinas sida — att lämna John ensam hemma.

Den lille gossen kände sig som en mycket viktig person, där han stod och såg när hans kärleksfulla vänner åkte bort, och det var med en behaglig känsla av ansvar som han gick ut i ladan, stallet och hönshuset och förvissade sig om att allt var väl och i god ordning. Med mössan full av nyvärpta ägg återvände han in i huset, gnolande på en sång, som faster Susan lärt honom.

Då han öppnade köksdörren, kände han en besynnerlig lukt.

"Vad nu då?" sade han för sig själv. "Jag tror det är något som brinner."

Han såg sig omkring i köket. Där syntes intet ovanligt till, och han gick skyndsamt in i vardagsrummet. Även där tycktes allt vara i sin ordning, men den omisskänneliga lukten av brinnande tyg var starkare. Han öppnade en dörr och gick in i fröken Sabrinas rum. Detta var svart av rök. Den vardagsklänning av bomullstyg som fröken Sabrina tagit av sig, när hon klädde sig för bjudningen, var redan förstörd; i stolen, på vilken hon kastat den, brann det och sprakade, och elden hade redan nått fönstret, som var nära intill, och börjat brinna i fönsterkarmen. Allt detta såg John i ett ögonblick, och han förstod att hela huset var hotat och inom kort skulle brinna ned. Det fanns inga grannar i närheten, som han kunde tillkalla, de närmaste bodde tre kvarts

(eng.) mil därifrån. Vad John kunde göra, måste han göra kvickt.

Några tidningar lågo på ett bord nära fönstret. Dessa tog han och kastade in i vardagsrummet. Därnäst stängde han dörren till rummet för att hålla luften ute och rusade in i köket. Där stodo tvänne ämbar fulla med vatten. Dessa tog han, ett i vardera handen, och nästan sviktande under deras tyngd, skyndade han med dem in till elden och slängde dess innehåll över stolen och fönstret. Kvick som en råtta var han nästa minut ute vid pumpen. Åter fylldes ämbaren med vatten; åter slangdes dess innehåll över stolen, som nu började svartna, och över elden i fönsterkarmen, som nu hejdades i sin framfart. Fram och tillbaka mellan pumpen i köket och rummet sprang den modige gossen med sina ämbar och slängde dess innehåll över den glupska elden. Det var en häftig, ansträngande kamp, men den lille gossen vann seger; och när herr Branberg och hans syster på eftermiddagen kommo tillbaka, var det blott det förkolnade trävirket i fröken Sabrinas rum, vilket vittnade om den fara, som hotat deras hem.

Denna kväll lämnade herr Branberg sin tidning oläst och satt för en lång stund tyst och tänkande. Men strax innan han gick till sängs, sade han plötsligt:

"Sabrina, jag har suttit och tänkt".

"Det kan jag väl tro", återtog denna, "ty jag har inte sett dig göra något annat".

"Jo, jag har tänkt", upprepade herr Branberg", och bestämt mig för att en så präktig pojk som John bör beredas ett tillfälle att komma fram i världen. Och nu, Sabrina, vill jag höra vad du säger, om jag beslutar mig för att uppfostra och behandla honom som min son."

"Jag tror, Steffen", svarade hon, "efter vad Nya testamentet säger, att det är lika mycket vår plikt hjälpa andra att skina som det är att själva skina, och om du ger ut penningar för Johns uppfostran, så är det min tro att det kommer en tid, då du skall säga att detta var den bästa penningplacering du någonsin gjort."

Med den iver och beslutsamhet John ägde arbetade och studerade han under kommande år, och ett troget fullgörande av de plikter som ålades honom voro de trappsteg, på vilka han steg upp till stora företag och högt anseende.

Med en fars stolthet och intresse gav herr Branberg akt på de framsteg han gjorde. Och på sin ålderdom lyckliggjordes han av Johns kärlek och tillgivenhet och sade ofta till sig själv:

"'Att förtrösta på Gud och vara riktigt beslutsam' är en god levnadsregel. Den har gjort John till en stor och framgångsfull man."

Biskop Ryle och det blinda barnet.

Biskop Ryle från England berättar att det lyckligaste barn han någonsin sett var en liten åttaårig flicka som var blind. Hon hade aldrig sett solen eller månen, eller stjärnor eller gräs eller blommor eller träd eller fåglar som ha fröjdat dina ögon under hela ditt liv. Ännu mer prövande var det att hon aldrig sett sin far eller mor, och dock var hon det lyckligaste barnet bland alla de tusenden som biskop Ryle hade sett.

Hon reste med tåget den dagen jag talar om, säger biskop Ryle. Ingen som hon kände var med henne — icke en enda vän eller släkting att taga vård om henne — dock, ehuru fullständigt blind, var hon lycklig och nöjd.

"Säg mig", sade hon till en som satt bredvid henne, "hur många personer är det i den här vagnen? Jag är fullständigt blind och kan icke se någonting." Och hennes fråga blev vänligt besvarad.

"Är du inte rädd att resa ensam?" frågade en herre.

"Nej", svarade hon, "jag är inte rädd; jag har rest förr, och människor äro alltid så vänliga emot mig."

"Men säg mig", sade biskopen, "varför är du så lycklig?"

"Jag älskar Jesus, och han älskar mig. Jag sökte Jesus och fann honom", blev svaret.

Biskopen började sedan att tala med henne om bibeln och fann snart att hon visste en god del om den.

"Och hur har du kunnat lära så mycket av bibeln? frågade han.

"Min lärarinna brukade läsa ur den för mig och jag försökte att komma ihåg så mycket jag kunde", svarade hon.

GÖTEBORGS UNIVERSITETSBIBL.

"Och vilken del av bibeln tycker du bäst om?" frågade biskopen.

"Jag tycker om berättelsen om Kristi liv i evangelierna", sade hon, "men vad jag tycker allra bast om är de tre sista kapitlen i Uppenbarelseboken."

Då biskopen hade en bibel med sig läste han dessa tre kapitel för henne under det att tåget hastigt rullade framåt.

En liten hjälpare.

En liten gosse gick ut till sin pappas fält för att titta på skördemännen, då de arbetade. Han försökte att binda en vetekärve, men han lyckades inte. Då fick han en god idé i sitt lockiga huvud. "Jag vet hur jag skall kunna hjälpa dem", sade han till sig själv.

Han sprang hem och fick tag i en bleckflaska och en vacker, gul melon, gick därpå till källan och fyllde flaskan till brädden med klart, friskt vatten. Han hämtade tre fulla flaskor innan skördemännen hade fått nog, och det var ett rätt så hårt arbete för en sådan liten man.

På kvällen sade hans pappa med ett leende till sin hustru: "Mor, kan du tänka dig. John hjälpte till att skörda mitt vete i dag."

Kunna icke Jesu små vänner uttänka något sätt för att hjälpa honom på hans skördefält! Han skall säga: "Väl gjort, lilla skördeman!"

Söndagsskolklockan

tillönskar

sina många unga läsare och vänner

GOD JUL

GOTT NYTT ÅR

Gud välsigne Eder under högtiden och det nya året.

Söndagsskolklockan 1929.

Med tacksamhet till Gud och Söndagsskolklockans många vänner tänka vi på det år, som nu närmar sig sitt slut. Tacksamheten är förenad med förhoppning om att vår tidning även i år — det 56:te av dess tillvaro — fått vara till välsignelse för våra söndagsskolor, barnen i dessa och därigenom även för hemmen och församlingarna.

Om Gud vill, kommer Söndagsskolklockan att utgivas under 1929 efter ungefär samma plan som hittills. Numrens antal blir 44, och fyra av dessa sammanföras och häftas till ett högtidsnummer för Barnens dag, åt vilket en särskild omsorg skall ägnas. I övrigt skola vi göra vårt bästa för att barnens egen tidning skall bliva så god som möjligt. Berättelser, skildringar och poem samt bilder skola föra goda saker till barnen och söka giva dem intryck och lärdomar, som kunna bliva dem till hjälp under deras livsvandring.

Vi hoppas även, att Söndagsskolklockans många vänner alltjämt skola stå oss bi och främja tidningens spridning till gagn för det uppväxande släktet.

Priset 1929.

Vid prenumeration hos redaktionen på minst 10 exemplar är priset 90 öre, då vi betala befordringsavgiften.

På posten kostar tidningen kr. 1: 50.

Alla rekvisitioner, som icke göras på posten, sändas till

Tidningen Söndagsskolklockan

Sibyllegatan 18, 1. Box 5020.

STOCKHOLM 5.

Söndagsskolan.

Texten för söndagen den 30 december.

Återblick.

För läsning: Luk. 2: 25—32.

Hemläsning enligt Svenska Bibelläsningsförbundets textlista:

Måndag:	Jes. 9: 1—7.
Tisdag:	Luk. 2: 1—20.
Onsdag:	Matt. 23: 34—39.
Torsdag:	Jer. 31: 21.
Fredag:	Ester 9: 26—32.
Lördag:	Ps. 116: 1—9.
Söndag:	Luk. 2: 25—32.

Svenska Tryckeriaktiebolaget, Stockholm 1928

ÖSTERÅKERS FOLKBIBLIOTEK